

Angående verkligheten – nej, inte den ”s.k. verkligheten”, utan den verkliga verkligheten, dvs. den enda vi har att hålla oss till, eftersom det är den enda vi uppfattar med våra bristfälliga sinnen, den enda vi sen ”känner kring” (detta jååååvla adv/prep *kring*, som används jämt och ständigt nuförtiden, ersätter alla andra möjliga uttrycksmöjligheter), den enda vi reflekterar *kring* (sic!).

(Är ni medvetna om att det jag hittills skrivit inte är en fullständig mening, alltså en huvudsats med subjekt och predikat, utan en sorts rubrik, som kan stå som överskrift, eller som kan följas av kolon (:, inte ;!)?)

Ok, jag upprepar, i väsentligt koncisare form:

Angående verkligheten:

1. Antingen tar man den rakt upp och ner; känner det nödvändigaste, funderar inte så mycket, utan bara går på i enlighet med sina sinnens vittnesbörd. (Detta är nog oftast sunt, förmodligen det mest levnadsfähiga alternativet.)

2. Eller också tittar man sig i spegeln och funderar: hur i helvete är detta möjligt? Att jag är jag? Att jag befinner mig här? Man betänker vilken utomordentligt märklig serie slumpmässiga händelser som har tagit en dit där man är, här alltså... (Fast å andra sidan: egentligen inget särskilt konstigt med detta förstås; bara konstigt i ljuset av den oerhört överskattade vikt man gärna tillskriver sig själv.)

(Hur egendomligt är det för övrigt inte att det finns något överhuvudtaget? Det vore väl naturligare och lättare att begripa, om det vore så att det inte funnes någonting?)

Vi (även jag) har helt enkelt väldigt svårt att acceptera *slumpen* som orsaken till det mesta. Vi tycker vi är för viktiga för det. Det måste finnas orsak-verkan, det måste finnas en plan, det måste finnas ordning i kaos. Annars blir vi nervösa, får ångest rentav.

Men jag tror faktiskt att väldigt mycket styrs av slumpen. Men inte allt och inte hur som helst. Jag tror på slumpen inom vissa ramar. En sjujåkla massa möjliga händelsealternativ finns – men inte vilka som helst. Allt är inte möjligt. Gränserna för vad som är möjligt i mitt liv sätts av mitt arv och min miljö helt enkelt. Det är inte möjligt för mig att leva som en zulu i Antarktis is, eftersom jag råkar vara född här i Sverige. Det är inte heller möjligt för mig att vara riktigt jävla elak, eftersom jag hade

turen att växa upp med så kärleksfulla föräldrar. Därför utvecklades jag objektivt sett till en ganska hygglig prick.

Observera följande: Detta har jag inte skrivit för att jag är nån sorts filosof. Nej, jag tycker bara det är lite småkul att fundera en smula och, dessutom (inte minst) finner jag det stundom njutningsfullt att formulera mig kring (sic! en gång till!) saker och ting; ja, ni vet, t.ex. kring (suck) det här livet, som vi håller så kärt....

Nu har jag formulerat mig färdigt.

Tack o hej,
leverpastej (finns)

M.v.h.
Blogginnehavaren